

Ο ΛΥΧΝΟΣ,

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ.

ΕΞΑΜΗΝΙΑ 2α.
ΑΡΙΘ. 18ος.

Φυλλάδια 12.
Τιμή δόβολα 36.

Κεφαληνία 16 'Ιαννουαρίου 1861.

ΝΕΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ.

Ὁ Λύχνος σήμερα ξαναβγαίνει μέσ' ἀπὸ τὲς Λυχνιές, σὰν ἀχτίνα μέσ' ἀπὸ σύγνεφα. Εἰρήνη Ἡμῖν!

Ὅσοι ἐνδιαφέρονται εἰς τὸ νὰ μένη ἀτάραχη καὶ ἀνεμπόδιστη ἡ ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ, θὰ εἶδοῦνε βέβαια μ' εὐχαρίστηση τὸ ξανάσασμα ποῦ τοὺς δίνω.

Φίλοι συνδρομηταί. Ἡ συνδρομὴ γιὰ τὴ δευτέρα τοῦτη ἑξαμηνία, ποῦ ἄρχισε ἕως ἀπὸ τὸν 13ον. ἀριθμόνμας, θέλει κανονισθεῖ ἔτσι,

Μέρος Πρῶτον.

Δικαιώματα τῶν Συνδρομητῶν.

Ἄρθρον 1ον. Ὅποιος θέλει νὰ πληρώσῃ τὴ συνδρομὴ του, πληρόνει. Ὅποιος δέ-θέλει νὰ πληρώσῃ, δὲν πληρόνει!

Μέρος Δεύτερον.

Δικαιώματα τοῦ Λύχνου.

Ἄρθρον 2ον. Ὁ Λύχνος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῇ γιὰ τοὺς μὴ-πληρόνοντας, ἀλλὰ στὲς στήλεστοῦ μόνον.

Τὴ γεναιότητα τοῦτη μᾶς τὴν ὑπαγορεύει ὁ Ὅρθός Λόγος. Ὁ Ὅρθός Λόγος μᾶς λέγει ὅτι, ὅταν ἓνας συνάχτης ἔχη νὰ λάβῃ ἀπὸ ἓνα Συνδρομητὴ 15 λεπτά, ἢ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΛΟΥΡΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΛΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1. Σ341Φ40035

λίγο περισσότερο, δὲ συμφέρει νὰ τόνε κράζῃ στὰ Δικαστήρια, καὶ ὅτι ἔπιτυχέει περισσότερο ἀφήνοντάς τονε στὸ φιλότιμό του.

Καὶ ἐπειδὴ μὲ τὸν παρόντα ἀριθ. 18ον, κατὰ τὴν συνθήκην θεμενὴν εἰς τὸν ἀριθ. 1ον, οἱ συνδρομητές μας χρεοστοῦνε νὰ πληρῶσουνε σήμερα τὴν ὅλην δεύτηρην ἑξαμηνίαν, μένοντες πιστότεσμου διὰ τὴν ἄλλη μισθ, ἀν μ' ἐμπιστεύονται, διὰ τοῦτο, ὅποιος ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς δὲν θέλει νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀθελήτως τοῦ παραχωρῆται, ὡς ἄνοθεν, παρακαλεῖται νὰ πληρώσῃ τὴν συνδρομήν του εἰς τοὺς ἐπιφερτισμένους φίλους μου, οἱ ὅποιοι θέλει τοῦ ἀφήσουν' παραλαβὴν.

Σ. Κ. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς, (ἐπλήρωσε ἢ δὲν ἐπλήρωσε) τοῦ λείπουνε ἀριθμοὶ ἀπὸ τὴν πρώτην ἢ δεύτηρην ἑξαμηνίαν, εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ τοῦ τοὺς στείλωμε· ἀν μὰς περισσεύουνε ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ζητεῖ.

Ὅποιος θέλει τοὺς Λύχνους τῆς πρώτης ἑξαμηνίας, προπληρωτέους, ἢ μπορεῖ νὰ τοὺς λάβῃ.

Συνέχεια (ἴδὲς Λύχνον, ἀριθ. 13.)

Ὁ Ῥιζοσπαστισμὸς λοιπὸν ἐξανάσπασε κ' ἐχώρισε ἀπὸ τοὺς Εὐγενεῖς τοὺς ὑποχειρίους μας· καὶ τοῦτο τὸ πρῶτο βῆμα μὰς ἐξανάσπασε μὰς ἐχώρισε ἀπὸ τὸν Μεσαῖον Αἰῶνα μας.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ νομίζωμεν ὅτι, καμομένο τοῦτο, ἐγένηκε ὅλο ὅσο εἶχε νὰ γένη. Οἱ ὑποχείριοι δὲν ἔλευθεροθήκαν ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν Εὐγενῶν, παρὰ γιὰ νὰ γένουν' πολίτες ἀνεξάρτητοι, καὶ ἱκανοὶ, καὶ νοήμωνες· πολίτες ὠφέλημοι, ὄχι πλέον εἰς τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα Κύριον, ἀλλὰ στὴν κοινωνία καὶ στὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ τάξι τῶν ὑποχειρίων, μὰς παρουσιάζεται σήμερα ὅλη π λ ἄ σ η μ η, καὶ, ἀν ἦναι αἰσθημα φιλοκαλίας στὴν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΥΠΟΧΕΙΡΙΩΝ ΜΑΣ

ΥΠΟΧΕΙΡΙΩΝ ΜΑΣ

κοινωνία, ἡ κοινωνία χρεοστεῖ νὰ πλάσῃ τὴν ὕλην τούτην.

Τὸ μέγα ζήτημα λοιπὸν τῆς ἡμέρας εἰς τὴν Ἑφτάνησον πρέπει νὰ ᾔῃαι ἡ ἀναθροφή ποῦ χρεοστεῖται τοὺς πρώην ὑποχειρίους, οἱ ὅποιοι χωρισμένοι ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους τοὺς ἀφεντάδες, πλανεμένοι καὶ διεφθαρμένοι ἀπὸ τοὺς Ῥιζοσπάστες, καὶ ἀπαρατημένοι τῶρα στὸν ἑαυτόντους, χωρὶς γνώριση τῶν πραγμάτων καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν ποῦθε τοὺς ἔρχεται ἡ Ἀπάτη, καὶ ποῦθε ἡ Ἀλήθεια, θὰ ἔβρισκονται βέβαια εἰς ὀμηχανίαν.

Ἄν πραγματικῶς ᾔῃαι αἰσθημα φιλοκαλίας στὴν κοινωνία, οἱ τίμιοι νοήμωνες τῆς κοινωνίας ἀς πάρουν ἀπάνουτους τὸ ἔργο τοῦτο· ἐπειδὴ καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ τάξη ἐκείνη ποῦ ἔχει χρεία γι' ἀνοθροφή πρέπει ν' ἀναθροφῆ ἀπὸ τίμιους νοήμονας· καμμία ἀμφιβολία ὅτι οἱ ὄχλοι δὲν πρέπει νὰ ἀφεθοῦνε περσσότερο στὴ διέφθουση τῶν Γαλιότων.

Ἐξεναντίας, ὁ ὄχλοςμας πρέπει ν' ἀπαρατήσῃ ὅλως-δύλου τοὺς Ῥιζοσπάστες, καὶ νὰ λησμονήσῃ, καὶ νὰ ξεμάθῃ ὅλα ὅσα ἔμαθε μ' ἑδαύτους, καὶ νὰ ξαναἄμπῃ σὲς ἐργασίες του. Τοῦτο θέλ' εἶν' ἓνα πρῶτο καὶ προπαρασκευαστικὸ βῆμα πρὸς τὴν πρόοδο· ἐπειδὴ, κάθε ἀνθρωπος πρέπει νὰ ἀναθρέφεται εἰς τὸν κύκλον, καὶ διὰ τὸν κύκλον τῆς κυνωικῆς θέσεώς του.

Ἄν ὁ Ῥάφτης ξαναβάλλῃ στὸ ψαλίδι καὶ στὸ βελόνι του ἐκείνον τὸν πόθο ποῦ ἔως τῶρα ἔβαλε στὴν Ἐνωση καὶ στὴν Ἐξωση, θέλει μᾶς δίνει στὸ ἐξῆς καλὲς βελάδες, ἀντιτα γιὰ κακὲς ὀρμήνιες.

Ἄν ὁ Τσαγγάρης συμμάσῃ πάλε τὸ νοῦτου στὸ τσαγγαρόσουβλότου, θέλει γιαιτρέψῃ καὶ τὰ πόδιαμας καὶ τὸ νοῦμας ἀπὸ τῆ βλάβῃ ποῦ καὶ στὰ δύο τοῦτα μᾶς ἔκαμε, ὄντες, διίσχυριζόμενος νὰ μᾶς ἐπιβάλλῃ τὲς δοξασίες του περὶ Πατρίδος καὶ περὶ Ὀρησκείας, δὲν ἐπρόσεχε στὴ δουλιάτου.

Ἐχωρικός ἀς ξαναἄμπῃ στὸ χιτήματου. Ἐκεῖ θέλει

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

εὔρει τὴν πηγὴν τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς εὐδαιμονίας του. Τὸ εἶδος τῆς πολιτικῆς δὲν εἶναι γιὰ αὐτόνε. Οἱ ἄρχοντες τὸν ἐμπάσανε στὰ πολιτικὰ γιὰ νὰν τοὺς βοηθήσῃ νὰ ἰτύσουνε τὸν Ὑπασπιστὴ τοῦ Προέδρου, καὶ ὄχι γιὰ νὰν τοῦ κάμουν' καλὸ.

Ὁ λιάνης τοῦ δρόμου ἄς εὔρη κ' ἐκεῖνος ἓνα ἔργο τίμιο· γιὰτὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπο θέλει ὑπηρετήσῃ καλῆ-τερα τὴν Πατρίδα καὶ τὴ Θρησκεία, παρὰ ψευδορκίζον-τας, ἀταχτόντας, κλέφτοντας, μαχαιρόνοντας, καὶ κατη-γορόνταςμας γι' ἄθεους, γιὰτὶ δὲν τοῦ ἴμοιάζουμε.

Εἰς ἓνα λόγῳ — Καθένας ἄς κάνῃ τὴ δουλιάτου καὶ ἄς ἔχῃ λιγότερη πρετέζα σὲ πράγματα ποῦ δὲν εἶναι ἡ δουλιάτου.

Τοῦτο πρέπει νὰ γένη· καὶ τότες ἐμεῖς, ἀνεξάρτητοι καὶ ἀνεπιρέαστοι, ἴμποροῦμε νὰ λάβωμε τ' ἀνάλογα μέτρα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν κάθε κλάδου βιομηχανίας, καθε πη-γῆς δημοσίου πλοῦτου, δημοσίας ὕλικῆς καὶ ἠθικῆς κα-λητερέψεως· ἐπειδὴ, ἕως ὅτου ὁ ὄχλος ἐπιβρέαζει τοὺς Κυβερνοῦντας, ἡ ἐπιβροιάτου θέλει ἐμποδίζει πάντα νὰν τοῦ γένη καλὸ, ἡ ἐπιβροιάτου θέλ' εἶναι πάντα ὀλέθρια σ' αὐτὸν καὶ στὴν κοινωνίαν ἐν γένει. (Ἀκολουθεῖ.)

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΗ.

Ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ, στυριγμένος εἰς τὴ συνείδησήτου, ἐξετάζει τὰς περιπετίεσ του, τὰς ἀναλύει, τὰς κρίνει, καὶ τοὺς δίνει τὸ βάρος ὁποῦ τοὺς πρέπει, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρω-πος, στὴν περίστασι, ὑποφέρει λιγότερο ἀπὸ τοὺς ἄλ-λους ἀνθρώπους.

Ἡ φυλακὴ! Ἡ τρύπα! Ναι, βέβαια· ἡ φυλακὴ, ἡ τρύπα, δὲν εἶναι οὔτε θέατρο, οὔτε πανηγῆρι. Ἐγὼ ὅμως, ἐστάθηκα κ' ἐγὼ δύομισι μῆνες στὴ Τρύ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

πα, και ξέρω νὰ μιλῆσω, και ἔρχουμαι νὰ μιλῆσω ἐπὶ Καθέδρας γιὰ δαύτη.

Ἡ Τρύπα δηλαδή, ἓνα μικρὸ και παστρικό κελάκι. Ὅταν μ' ἐπρωτοκλείσανε μέσα, ἐκύτταξα τριγύρωμου και εἶδα πῶς, τὸ καλῆτερο ποῦ ἐμπόρηα νὰ κάμω ἦτανε νὰ ἴγδυθῶ νὰ πέσω . . . . ὁ Κάρλος δωδέκατος ἔμεινε δέκα μῆνες εἰς τὸ κρεβάτι χωρὶς ὀρθώστια κ' ἐκεῖνος! Μία φορὰ στὸ κρεβάτι, ἡ σκέψη μου ἐρχότουνε ἀφ' ἑαυτοῦτης, ἀνέξοδη και ἀκοπίαστη.

« Ἐδῶ, πα' νὰ πῆ, » ἔλεγα μὲ τὸ νοῦμου, « εἶμαι λογάται βαλμένος γιὰ νὰ παιδευτῶ! . . . αἱ! ἄς παιδευτῶ! . . . μὰ γιὰ ποῖο ἐγκλήμα; Γιὰ ὄνειδισμούς. Ἐγὼ ἔβρισα τὸ Λομπάρδο. »

« Ἀναγνωρίζω στὴν κοινωνία τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μὲ κρίνη και νὰ μὲ παιδέψῃ· ἀλλ' ἐμὲ πάλε μου μένει τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ ὑπήκουσα τῇ διαταγῆτης και ἤλθα στὴ φυλακῆ, νὰ κρίνω τὴν κρίση τῆς κοινωνίας, και, ἀν τὴν εὖρω ἀδικη, νὰ κάμω ὥστε ἡ Τρύπα τούτη νὰ γένη μία κάμαρα παραχωρημένη σ' ἐμὲ γιὰ τέσσαρους μῆνες, χωρὶς νοῖκι, και μὲ δούλεψη χάρισμα. »

« Ἡ συνειδήσήμου μ' ἐλευθερώνει. Πολὺ εὐκολο νὰ μ' ἐλευθερώνη και ἡ συνείδηση τῶν Κριτάδωνέμου . . . . Ἡ συνείδηση τοῦ Λομπάρδου μ' ἐλευθερώνει βέβαια· τὸ ξέρω . . . . Μένει λοιπὸν τὸ Κελάκι τοῦτο χωρὶς ἐγκλήμα! Ἄδειανὸ ἀπὸ ἐγκλήματα, ὀλητου ἢ χωρητικότητα μένει δικίμου! Ἀρκετὴ γιὰ ἓναν ἄνθρωπο μοναχόνε . . . . Καλὸ Κελάκι . . . . ποτὲ στὸν Ταφιὸ δὲν ἔλαβα ἔτσι ἓνα, καλὰ φτιασμένο και παστρικό! μικρὸ, ἀλήθεια, μὰ, γιὰ ὅσο μικρὸ και ἀν ἦναι, ὅταν ἦμαι στὸ κρεβάτι, ἐμπόρηα νὰ δανείσω τὰ δύο τρίτα τοῦ Κελιοῦ, και νὰ μοῦ μείνη πάντα και τόπος ἀρκετὸς γιὰ νὰ ξεπτόνωμαι ὅσο θέλω . . . . Στὸ σπῆτιμου μὴ φορὰ εἶχα τὸ Γραφεῖονμου σὲ μὴ κάμαρα τόσο μικροῦλα . . . . »

Ναί, μὰ, ἡ κάμαρα ἐκεῖνη ἦταν' πουλιὸ φιλή.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἄκοῦς διαφορά! . . .

« Ναι, μὰ, σ' ἐκείνην τὴν κάμαρα εἴσουνε παντελεύθερος νὰ ἔμπαίνης ὅταν ἤθελες, καὶ νὰ ἔβγαίνης ὅταν ἤθελες· ἐνῶ ἐδῶ θὰ ἔμπαίνης ὅταν θέλῃ ὁ φύλακας, καὶ νὰ ἔβγαίνης μόνον ὅταν θέλῃ ἐκεῖνος. » Εἶπε πάλε ὁ Πειρασμός.

« Ποῦ θὰ ἔπῃ, εἶπα ἐγὼ, χρειάζεται νὰ γένη μιά ἐργασία. Χρειάζεται νὰ κάμω ὥστε ἡ θέληση ἢ ἡ δίκη μου νὰ ἀντιρρίξῃ μὲ τὴν θέληση τοῦ φύλακα, καί, μιά φορὰ καμωμένο τοῦτο, ἐγὼ θέλει ἔμπαίνω ὅταν θέλω, καὶ θέλει ἔβγαίνω ὅταν θέλω. Ἔτσι, θέλει εἶμαι παντελεύθερος ὡς κ' ἐδῶ. »

Γιὰ ὅσο παράξενη ἔμπορεῖ νὰ φαίνεται μιά τέτοια φιλοσοφία, ἀς ἤμασθαί ὅμως βέβαιοι πῶς τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ κακάμας, μὰς τὰ κάνει τέτοια ἢ ἰδέσματος ἢ σκέψημας ἀκολούθως ἔμπορεῖ στὴν περίστασι καὶ νὰν τὰ ξεκάνῃ.

Τὸ μόνον ἔγκλημα εἶναι βέβαια π ρ α γ μ α τ ι κ ὸ κ α κ ὸ· εἶναι τέτοιο ἀφραυτοῦτου· καὶ ἡ σκέψημας δὲν ἤθελε ἔμπορέσει νὰν τὸ ξεκάμη· ὥστε καὶ τὴν ἀντιρρίξουσάτου ποινὴ δὲν ἤθελε ἔμπορέσει νὰν τὴν οὐδετερόση ἢ σκέψῃ. Ἀλλὰ, λείποντας τὸ ἔγκλημα, ἐμεῖς μένουμε ἀνότεροι τῆς ποινῆς· λαβαίνουμε ἐξουσίαν ἀπάνουτης· τὴν κρένουμε, καὶ στὴν κρίσημας, ἀν τὴν ὑποθέσωμε διηρημένη σ' ἑκατὸ μερικὰ, τὰ ἐνενήνταενιά ἴσως τὰ ἔβρίσκουμε ἰδανικὰ κ' ἀπορρίψημα.

Τὸ καταλαβαίνω κ' ἐγὼ· ὁ Λομπάρδος, στὴ θέση τὴν ἐδικήμου, ἤθελε πλακοθεῖ σὲ τούτην τὴν τρύπα, πάρα πολὺ χαμιλὴ γιὰ τὴν κουφότητα τῆς ψυχῆςτου, πάρα πολὺ στενόχωρη γιὰ τοὺς ἐλέγχουςτου. Ἐγὼ σὲ τούτην τὴν τρύπα εἶμαι στὸ κέντρομου! Ἄν ἡ κοινωνία μ' ἔχη στὴν τρύπα ἐπειδὴ ἐπάσχησα νὰν τὴν ἐλευθερώσω ἀπὸ τὰ χέρια ἐνὸς λαοπλάνου, ἢ κοινωνία μ' ἀδικῆσε . . . . Γι' αὐτὸ τοῦτο ἡ κοινωνία ἐταπεινώθηκ' ἐνώπιόνμου . . . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

μου χροστάει την επανόρθωση του αδικήματός της . . .
εγώ, μέσαθε από την τρύπα, είμαι ο πιστότησ της ! . . .

ΓΙΑΤΙ ΒΡΙΚΟΛΑΚΙΑΖΟΥΝΕ ΟΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΙ.

Ἄποθαμένος, λέει, ἓνας Φιλάργυρος, ἐκατέβηκε στό ἀκροπόταμο τῆς Στυγός· ἐπιθυμόντας νά 'περάση στόν Ἄδη μαζί μὲ τοὺς ἄλλους ὁποῦ ἐπροσμένανε. Ὁ Χάρων τοῦ γυρεύει τὸ ναῦλοτου, καὶ μένει ἐκστατικός βλέποντας τὸ φιλόργυρο νά ριχθῆ στό ποτάμι, καὶ νά περάσῃ κολιμπηστά, γιὰ νά μὴν ἔξοδέψῃ ἓνα ὄβολο! Ἄλλ' ἰδοῦ ὄλος ὁ Ἄδης ἐπαναστατεῖ ἐναντίοντου, διὰ τὸν νεοτερισμὸν τοῦτον, ὁ ὁποῖος ἐζημίονε τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τοῦ Ἄδου. Τόνε πιάνουνε. Οἱ Κριτάδες γυρεύουνε μὲ τὸ νοῦτους μίαν ποινὴ παραδειγματικὴ καὶ σκληρὴ, καὶ προτείνανε διάφορες. Ἐκείνη τοῦ Προμηθέως . . . τῶν Δαναίδων . . . τοῦ Σίζυφου . . . « Ὅχι, λέει ὁ Μίνως, πρέπει νά σκαφιστοῦμε κάτι τί ἀκόμη σκληρότερο. Πρέπει νὰν τόνε στείλωμε πίσω στόν Κόσμο νά ἰδῆ τοὺς κληρονόμουςτου πῶς τὰ πετοῦνε τὰ συναγμένα του! . . . »

Νὰ γιατί βρικολακιάζουνε οἱ φιλόργυροί ! . . .

Hume.

Εἰδοποιῶ τοὺς Ζακυνθίους Συνδρομητάςμου, ὅτους ἀπατημένους ὑστέρησα τώρα ὑστερα ἀπὸ τὰ φύλλαμου, ὅτι, ἓνα Μπουσολότο, παιγμένο μ' ἐπιτυχία στόν Τόποτους, ἐμπόρεσε νά μὲ κάμῃ νά πιστεύσω ὅτι, διάφοροι ἀπὸ αὐτοὺς μοῦ ἐπιστρέφανε τὰ φύλλαμου, γράφοντες ἀπάνου σ' αὐτὰ, πότε ἓνα ἀπαράδεχτον, καὶ πότε ἓνα ἀπλοῦν ἐπιστρέφεται ! . . . Ἐσκαπασμένο τώρα τὸ Μπουσολότο, προσκαλεῖται ἡ ἐπιτροπὴ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚὴ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

μητάς μου τούτους νά μοῦ εἰποῦν' ποῖα ἀπὸ τὰ φύλλα μου
τούς λείπουν', διὰ νά τοὺς τὰ στείλω πάραυτα.

Τὸ δ ἐ ν - χ α τ α δ ἔ χ ο υ μ α ι τοῦ Κυρίου Λομ-
πάρδου δὲν ἔχτεινεται ἕως εἰς ἐτοῦτα τὰ μέσα, τὰ ὅ-
ποια ὁ Κύριος ἐκεῖνος, ὡς φαίνεται, καταδέχεται.

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α

Γνωμικὸ Πρῶτο. Μοῦ φαίνεται πῶς ἐκάνετο καλὰ νά
ἐπληρώσετε τὴ συνδρομῆσας.

Ἄ λ λ α δ ε υ τ ε ρ ε ὑ ο ν τ α ,

Ὅποιος πιάνει τὸν κλέφτη ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἔχει νά φο-
βηθῆ γιὰ τὴν ὑπαρξήτου· μὰ εἶναι ἴσια-ἴσια γιὰ τοῦτο
ποῦ οἱ ἄλλοι πρέπει νὰν τοῦ μένου' ὑπόχρεοι.

Τὸ νά πασχίξῃ κανεὶς νά κρύπτῃ τὸ σφάλματου εἶν'
ἓνα δεύτερο σφάλμα.

Κανεὶς δὲν πρέπει νά ἴντρέπεται νά διορθῶνῃ ἓνα
σφάλμα ποῦ δὲν ἐντράπηκε νά κάμῃ. Lamè Fleury.

Ὁ Ὑπεύθυνος Ἐγδότης ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « ΗΪΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » 1860.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ